

JOSEP GUIA, UN FUSTERANISTA CARREGAT DE BOMBO

«Catalonia, soli Deo terminanda»

A partir de les pròximes setmanes faran aparició a les llibreries diversos assajos sobre la qüestió nacional —sis, en total, dels quals, cinc es publiquen a València—. EL TEMPS, puntualment, anirà donant testimoni d'aquesta eclosió de pensaments polítics que avui encetem amb Josep Guia.

M. Alberola

Josep Guia (València, 1947), tèoric del nacionalisme extrem i científic exacte. Amb el llibre «València, 750 anys de nació catalana» ha guanyat «ex-aequo» el premi d'assaig Joan Fuster, de l'última edició dels Octubre, i ha cohesionat la seua obra anterior, «És molt senzill: digueu-li Catalunya».

La nit dels Premis Octubre, en decidir-se l'ex-aequo, vostè va dir que el Premi havia estat evitat...

—Va estar evitat, efectivament. Sé que hi va haver pressions perquè no em donaren el premi. I ho he dit en altres llocs: el meu nom era el principal enemic del meu llibre. Encara que el llibre, vaja, pot ser un assaig ben fet i bastant documentat, a alguna gent se li imposava desviar el premi pel que jo podia significar.

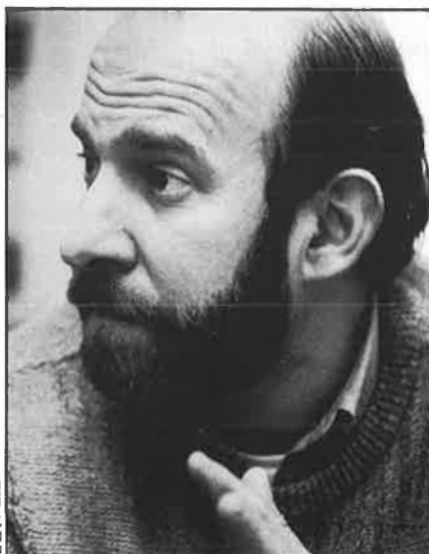
—Els pressionadors, ¿tenen nom?

—No. Són coses que se saben però no es poden demostrar. El que sí és evident és... No. Deixem-ho córrer. Les pressions són políticament explicables: donar-me un premi significa que l'independentisme rep un nou baló d'oxigen, propagandístic. De fet, si no m'hagueren premiat, no hauria pogut eixir a parlar aquella nit i les autoritats presents, convergents i socialistes, no s'haurien endut el disgust que es van endur. Es tractava d'evitar això i feren pressions per evitar-ho.

—El premi, ¿ha tingut l'acollida que esperava? ¿Hi ha hagut reticències?

—Per part d'EL TEMPS hi ha hagut fredor; per part de l'Avui, ignorància; per part del Diari de Barcelona, dues entrevistes... Les emissores de ràdio del Principat també m'han entrevistat, però, justament, les emissores lligades a cadenes estatals. Dir que València és catalana no agrada ni al PSOE de València ni a la Covernència de Barcelona. Al PSOE de Barcelona, tant li fa i, per això, els mitjans que depenen d'ell m'han fet entrevistes.

—El llibre està dedicat a Joan Fus-

RAFA GIL

«El llibre està escrit amb molta estima per la meua ciutat, València».

ter. ¿Vostè és la interpretació extrema de Fuster?

—Sí. Més o menys. Podria dir-se que sóc un fusteranista carregat de bombo, ben carregat de bombo. A més, i amb això coincidesc amb Paco Candela, pense que tant que s'està revisant la qüestió nacional, l'única cosa que ha produït una revifalla intel·lectual i política són les tesis catalanes de Fuster, de les quals som fills tots. Inclús la tercera via.

—¿Què pensa del silenci de Fuster?

—Seria desitjable que haguera continuat en la mateixa línia, però s'ha dedicat a una tasca més acadèmica. Ara: les tesis fonamentals estan escrites i dites. A partir d'ací és d'on arranca el meu llibre, anant més enllà de Fuster. Per exemple, la qüestió del país: per a mi el país és únic des dels Pirineus fins a Oriola. I no té massa sentit convertir una regió en un país. Per dues raons: divideix la nació catalana i, des d'una òptica exclusivament valenciana, el paisvalencianisme ha estat una manera de fer que ha anat en detriment d'una preocupació per regenerar aquesta ciutat.

—Concretament, al llibre diu: «L'expressió País Valencià és un pinyol reivindicatiu» i «El paisvalencianisme és el refugi, i la coartada, de molts professionals mediocres»...

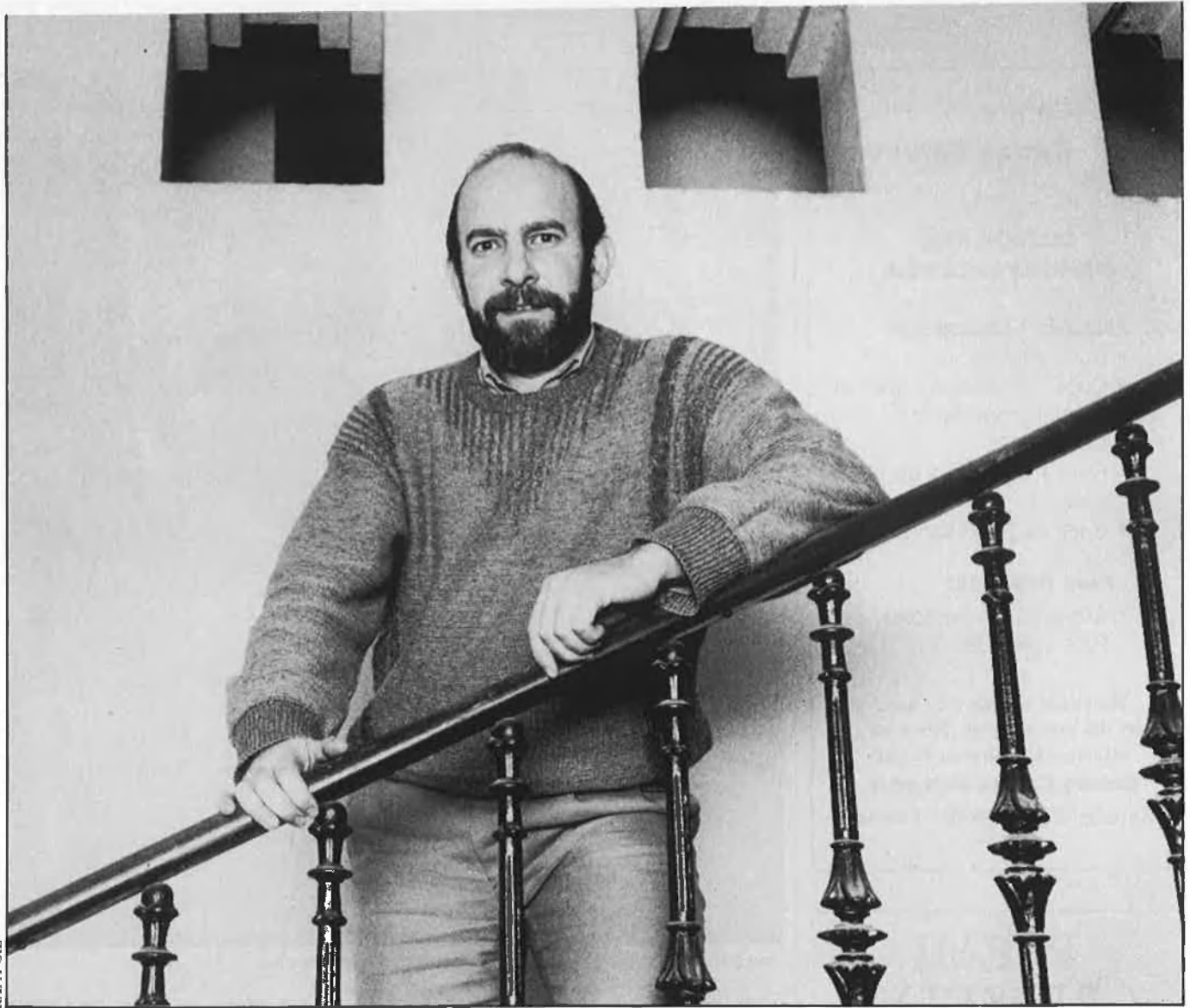
—Sí, són dos aspectes concatenats amb el que estava dient. El «pinyol reivindicatiu» vol dir que en la mesura que el terme País Valencià no va ser incorporat a l'Estatut, ha quedat marginat i com una coseta, que al PSOE no li fa mal, per a entreteniment de nacionalistes-regionalistes. Això no fa mal a Espanya. L'altra frase fa referència a determinades activitats intel·lectuals fetes en nom del país però restringides a l'àmbit de la ciutat o d'un barri o d'un poble. S'ha fet un mal favor a la ciutat de València fent paisvalencianisme fals i buit.

—Sintetitze'm el llibre, senyor Guia.

—El llibre està escrit amb molta estima per la meua ciutat, València, i per la meua pàtria, Catalunya. S'hi exposen diverses coses. La peripecia històrica dels catalans, des dels Pirineus fins a Oriola, amb l'excusa de parlar després de València, que és l'objectiu del llibre. S'hi destaquen documents, anècdotes i contralles que m'ajuden a fer veure que València ha estat constitucionalment catalana. Això, més o menys, li durà tres segles. Fins a les Germanies. I a partir d'ací, València ha anat de mal borràs. I encara no ha vingut el punt d'inflexió. Això és la visió general del llibre. Un altre aspecte a destacar és que aquest llibre ve després d'un altre que jo vaig fer fa dos anys: *És molt senzill: digueu-li Catalunya*, que era un assaig pur sense notes ni cites. I *València, 750 anys de nació catalana* aporta tot el bagatge cultural que necessitava el llibre anterior.

—I les venjances oportunes: la de Ramon Barnils, per exemple.

—Nooo, de venjances res. Jo sóc molt amic de Barnils i això ja s'havia publicat abans. Això està en el capítol de plantejament, que enllaça amb to-

RAFA GIL

¿Com es pot marcar la frontera lingüística amb la regressió interior que pateix el català?

ta la situació creada pel llibre anterior. És molt senzill... és un llibre que a uns va tocar el cor; a altres, els collons... A tothom li va tocar alguna cosa.

—¿A qui fot més denominar-nos catalans? ¿Als valencians i mallorquins o als catalans... estrictes?

—No, no: als espanyols.

—No em negarà unes certes indisposicions per part local...

—Però a qui més fot és als espanyols i als que col·laboren amb ells. I dins del camp nacionalista també hi ha reticències. I les majors no són de la gent de base del Principat; una altra cosa són els dirigents autonomistes. Als nacionalistes de base els agrada rebre aquest missatge.

—A ells els resulta més senzill: passen de dir-se com es diuen a dir-se igual.

—Exactament, i a més tenen la pàtria més gran. I als d'ací... Sí, sembla que els molesta bastant, però què hi farem.

—I els pares de la criatura, Jaume I

i aquells, ¿no són culpables que no s'haja estès el corònim Catalunya?

—I tant que en són, de culpables! Ells no tenien una consciència nacional: tenien una consciència patrimonial. Tant és així que la fundació del Regne de València no es va fer en funció de crear una estructura política que s'oposara als interessos aragonesos, com s'ha dit, sinó que tot l'interès era crear un lot d'herència per a Pere el Gran, el fill major de Jaume I.

—Diu vostè al llibre que «Catalonia, soli Deo terminanda»...

—Jo tinc una traducció especial per a *Catalonia, soli Deo terminanda*, i és: Catalunya, ni Déu sap on acaba.

—Però vostè ja sap on acaba Catalunya, perquè a les últimes pàgines del llibre inclou el mapa. Amb les comarques castellano-parlants del País Valencià.

—Bé, el problema de les fronteres subsisteix, perquè Oriola ¿és o no és? El fet de posar Requena i Villena...

—I el Racó d'Ademús.

—Històricament pertanyia al Regne de València, no com Requena i Villena. Això ho he fet per incloure aquelles comarques que han conviscut amb nosaltres al llarg de la història o d'una part de la història, amb la particularitat que si no volen venir amb nosaltres, poden anar-se'n amb Castella o l'Aragó. No és per un interès annexionista. De fet, la frontera lingüística és la que marca la nacional, però ¿com es pot delimitar la frontera lingüística amb la regressió interior que pateix el català?

—Cite i ens ho explica: «...agents de l'ocupació, els quals haurem de fer tornar a la seua terra».

—Sí, són la policia, els funcionaris... tots els que vénen ací imposant la seua llengua i les seues lleis. Que se'n vagen. Però no són els immigrants, que són un contingent que es queda i els fills volen fer-se de la terra.

—La fi Catalunya, ¿justificaria els mitjans?

—Bé, no m'agrada el plantejament. Ho diré d'una altra manera: l'allibera-

Centre
Carles Salvador

**CURSOS PER
CORRESPONDÈNCIA**

1. Llengua i Literatura:

- Curs d'Iniciació.
- Curs d'Iniciació (per a castellanoparlants).
- Curs Bàsic.
- Curs Progressiu de Llengua.
- Curs de Professorat.

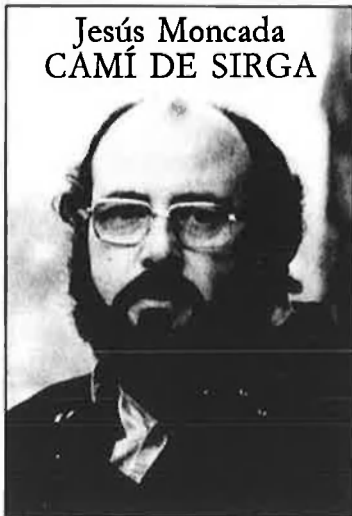
2. País Valencià:

- Geografia i Història del País Valencià.

Matrícula oberta tot l'any, tret del mes d'agost. Per a més informació, adreceu-vos al **Centre Carles Salvador** Moratín, 15, 6a. 46002-València

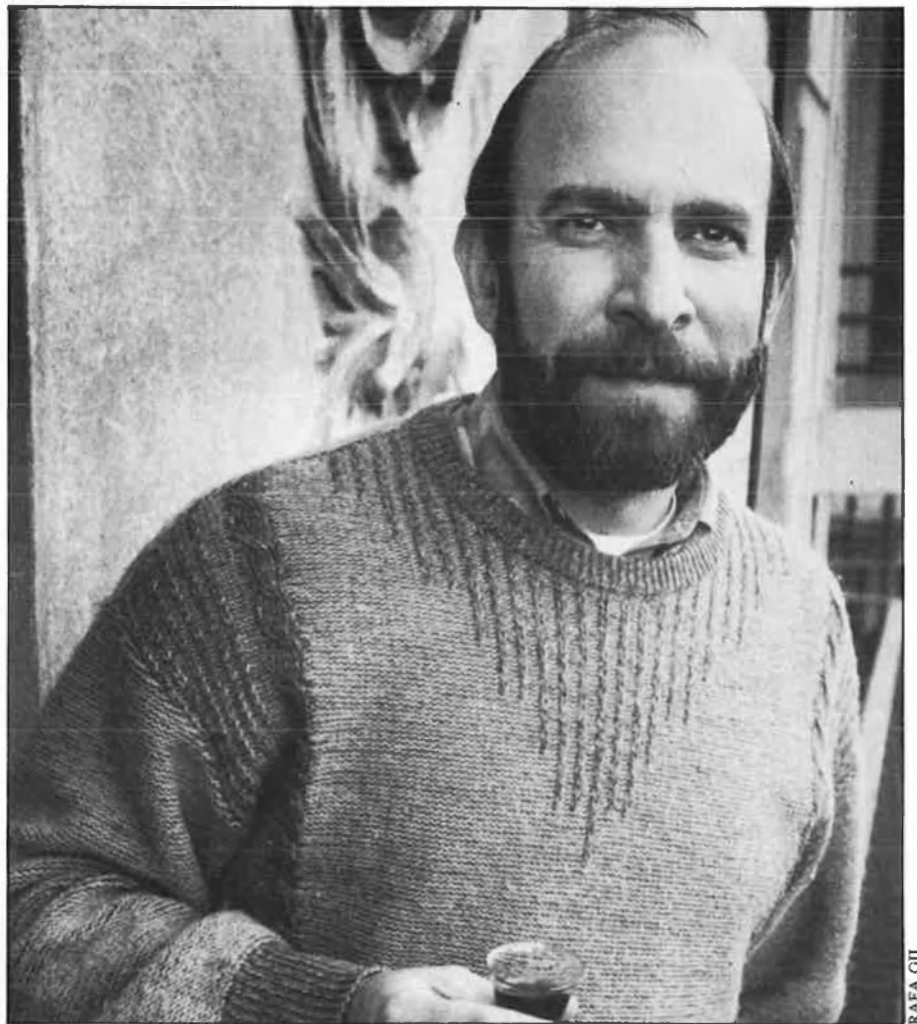
**PREMI
CREIXELLS
1988**

Jesús Moncada
CAMÍ DE SIRGA

Del mateix autor:
HISTÒRIES DE LA MÀ ESQUERRA
EL CAFÈ DE LA GRANOTA

EDICIONS DE LA MAGRANA

Josep Guia: «No ens podem obsessionar amb les desercions».

ment nacional d'un poble ha d'utilitzar tots els mitjans. Totes les formes de lluita.

—*¿Com s'explica que Unió Valenciana multiplica vots i el catalanisme no?*

—L'explicació fa referència a la ciutat de València i la seua àrea d'influència. Hi ha molta gent que ha renegat del català i això li crea mala consciència: són els que han nodrit opcions com les que tu dius. Si algú fa l'estadística dels seus votants comprovarà —i m'arrisque a dir-ho— que més del 80 per cent són gent que ha renegat de la llengua. És una deserció no assumida.

—*¿I què s'ha de fer davant tantes desercions?*

—Prestigiar la causa de la fidelitat i organitzar-se a partir d'ací. Això fa el poble armeni, el poble basc, el saharauí: s'organitzen a partir dels fidels a la identitat nacional i no tracten de convèncer aquells que han desertat, que no fan sinó destorbar. No ens podem obsessionar amb les desercions: ni amb la dels blaveros ni amb la de tota la gent que està en el PSOE.

—*¿Què pensa de l'obra de Damià Mollà?*

—Que és un assaig dolent. Mollà i Mira són citadors d'orella. La crida a la concòrdia que fan em sembla molt respectable: ja ho faran qui ho haja de fer. Ara: aquesta concòrdia, des del punt de vista intel·lectual, és inconsistent i insolent. Nacionalment, només hi ha dues opcions: l'espanyola o la catalana. Una opció mixta és fer de la necessitat virtut, i elevar l'anècdota a la categoria. I des del punt de vista estrictament polític, fer seure a la taula gent que s'encaparra a dir que dos i dos són cinc, i que s'aferra a un populisme tronat i subcultural, i que d'ací no els traus, no fa avançar massa.

—*Parlem d'una altra persona: Carles Castellanos.*

—És un independentista que ara està patint repressió a Alcalá-Meco, amb el qual tinc diferències públiques i notòries, i que l'evolució política futura dirà cadascú on està situat.

—*Terra Lliure, ¿en parlem?*

—Sí, és l'organització de l'avantguarda de l'alliberament nacional català. □